

малко възъ-длъжкы като за челоуѣка, ала твои-ты сж пакъ възъ-кжси като за магаре.

* Единъ пѣяница срѣщилъ своя господарь, та поискалъ спорядъ длъжность-тж си да го поздрави, нъ не можаше да стои мирно на нозѣ-тѣ си. Махни ся оттукъ! извикълъ му господарь-тъ, ты пакъ си ся наплюскалъ, та не можешъ да стоишь на крака-та си. А слуга-та му отговорилъ: Не съмь пѣянь, Господине, нъ съмь пилъ двѣ вина — бѣло и черно, та едно-то мя тегли на еднж странж, а друго-то на другж.

* Единъ слѣпецъ былъ доста длъженъ на единъ тръговецъ, кой-то пратилъ слугж-тж си да му иска пары-ты. А слѣпецъ-тъ отговорилъ: иди кажи господарю си, че щж му исплатж дълга си щомъ като го видж.

* Нѣкой си, кой-то твърдѣ много обычалъ да го гощать, посѣтилъ одного свой прѣтеля, и осталъ да чяка тамъ много късно дано сложать да го гостять. Като видѣлъ че и толкосъ късно не ся слага трапеза-та, поныталъ прѣтеля си: А кога щете обѣдвате? — Кога-то си идете, отговорилъ му той.

* При одного болника повыкали доктора, кой-то обичалъ всяка вечеръ да си ся понацьвтява съ ракуйкж; нъ и въ таково състояніе той былъ принуденъ пакъ да иде да види болника. Като дошьлъ, той поискалъ да види какъ му бѣ жила-та, нъ вмѣсто да хване болниковж-тж ржжж, той набаралъ свожж-тж, и откакъ ж дръжалъ много врѣмя, рѣкълъ: На тоя чловѣкъ нищо не е, освѣнь че е пинжлъ повечко ракуйкж.

* Единъ селскы учитель расказваше на дѣца-та онова изрѣченіе отъ Св. Писаніе, кое-то казва: „ако тя удари нѣкой по еднж-тж странж, а ты му обърни и другж-тж“. — Единъ отъ епитропы-тъ, кой-то ненавиждалъ учителя, слушаше му расказваніе-то, и, откакъ отидохж дѣца-та, попыталъ го, да ли дръжи той на всичко това, кое-то приказва на дѣца-та. „Какъ да не дръжж“? отговорилъ учитель-тъ, а епитропъ-тъ го заушилъ по еднж-тж странж. Учитель-тъ му обрвжлъ и другж-тж и изялъ още еднж плѣсницж. „Чякай сега“ рѣкълъ учитель-тъ, въ Св. Писаніе казва още че „съ каквж то мѣрж мѣрите, ще ся отмѣри и Вамъ“, па удри по